

ШУМАДИНЦА,

ЛИСТЪ ЗА

КНИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любимиръ П. Пенадовићъ.

ТЕЧ. V.

Овай листъ излази на табаку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врсте 5, крајц. за трипугъ.

№ 23.

СМРТНЫЙ СТРА' САМО ЗА ДВАНЕСТЬ САТИЙ.

(продужено)

Съ тежкимъ срцемъ упутимъ се на врата и низъ басамакѣ.

Кадъ дођо на улицу, трчаше люди тамо амо као бесомучни, и еданъ невиди и печу другогъ. Пуцњава изъ топова на бедемима све е яча была. Я заглуно и обневиди.

При свой обштой забуни у Бечу за чудо самъ остао при себи и бодаръ. Ёръ нико не знао кудаће, я пакъ врло самъ добро знао. Што самъ брже могао склоню самъ се у ону часть вароши, коя е одъ бомбардирана, то всть одъ неприятельски љуладій найдалъ была. Ту е пребывао старый мой прятель *Флокъ* и у тай паръ бую ми е онъ, или боль рећи нѣговъ подрумъ найдрагоцѣннѣя стварь на свету. Познать самъ бую у томъ подруму юштъ одъ среѣногъ мирногъ времена. Ипакъ поштено не Флоку о томе ни речи неказа, него му се намето оно вече на чашу вина. Врло му е то по вољи было. Кодъ нѣга нађо мени сасвимъ непознатогъ человека, по когъ бледомъ застрашеномъ лицу дознадо, да се и онъ у подрумъ залюбио. Имао е зеленъ франкъ и о рамену грдну саблю на широкомъ кашу. Чини ми се, да е канавъ писарь изъ канцеларіе. Бую е мршавъ и танакъ као перо, коимъ се пише.

Дакле съ Богомъ, докъ се и опетъ невидимо! реко я Флоку, и пошто самъ се поднавю, пођо на свое войничко место нарощкой капи. И доиста, почемъ самъ сазнао где се за идућу страшну ноћъ прикрити могу, было ми е око срца много лакше. Поитао самъ колико самъ одъ дебљине могао, найпречимъ путемъ царскомъ двору. Перо оно у зеленомъ фраку ишло е узъ мене.

„Мы вальда еднимъ путемъ идемо?“ рече бледоликій.
— Царскомъ двору! одговори я.

„Тамо и я идемъ!“ рече онъ. „Доживићемо страшну ноћъ, коя ће намъ много бриге задати. Чини ми се зло ћемо проћи.“

— Маните се тога господине! одговори я оштримъ гласомъ, имаюћи у памети мой добро изабраный ко-

накъ: ко бы се бояо са сабломъ о бедрима? Весело валя да идемо у бой за државу и да у овако свечано тренуће све жертвовати умемо. Нека удараю кугле лево и десно — Бечлія, Аустриянаць тога ради нека се нетрза.

Мой зеленый другъ намргоди се мало, као да му мой прекоръ не по вољи. „Лако е Вама говорити“, рече, „Вы при вашей телесини наравно лако се нетрзате. Вы сте за войника рођени. Али я сиромъ, мршавъ као ргъ, лакъ као перо, мене ће ветаръ одъ мимолетеће кугле оборити“.

— Господине! одговори я, хвалите Бога, кои Васъ е тако танкогъ и готово безтелесногъ створио. То ће Вама при бомбардираню врло полезно бити. Фрацуске батеріе пре ће згодити иглу, у землю забодену, него Васъ. Ни една кугла неће на Васъ полетити нити *мимо* Васъ. Самъ ветаръ одъ кугле већ ће Васъ однети, те Васъ ни олово ни гвозђе стићи неће.

Зеленякъ разлюти се и поче грубо говорити. „Господине, реко я, я самъ наредникъ. Да ми не садъ до озбиљнѣя стварій, я бы Вамъ другіе одговоріо! притомъ звекну сабломъ и заошя се лево у узану улицу, да се одъ несносника разстанемъ. Ние смео замномъ ићи, као што самъ се изнайпре побринуо. Тако самъ се юнаштвоомъ моимъ исплео, да се неморамъ съ нѣиме бити. Ёръ по саблю припаше, у тога и войничка честь уће, за кою самъ слабо маріо.“

На поляни испредъ капиє кодъ царскогъ двора стояла е моя кумпанія већъ скупљѣна. Доће и варошкій командантъ. Я стадо мое момке муштрати и говорити, да се добро држе, како бы се предъ командантомъ ревюстанъ за државу показао. Момци были су приличне вољѣ да се са неприятельмъ бію; я имъ тога ради нимало незавидимъ. Я, одъ нарави миролюбивъ, морао самъ се чести ради у найнеприличнѣмъ виду показивати, и као жеданъ крви представляти.

Сасвимъ умореномъ одъ тога усиляваня, и, да право кажемъ, полакъ мртвомъ одъ стра, што се смркава, допало ми се што ми другъ еданъ рече: да небы згорегъ было да у найближой подрумской крчми животь нашъ вищемъ мало повратимо. Већъ та речъ *подрумъ* была ми е у знаменито то време мога живота преко ме-

ре-мила и драга. Кадъ се смотра свршила разиѳосмо се. Одкако е света нико са више бриге нѣ силазю у подрумъ као садъ насъ двоица.

Племенито маѳарско вино учинило е после друге флаше свое обично чудо, а нама сада и најдобротворнѣ. Ёрѣ не само што су две забринуте душе постале веселе, као да сва Европа у најлѣпшемъ миру плива, него кадъ одушисмо и трећу флашу, чудеснимъ начиномъ уѳе у насъ юнаштво, коме су се све страоте наступаюће ноћи као шала учиниле. На мене се истина Флоковъ подрумъ издалека смешио; одъ тога самъ се разбистрио у мислима и понео већма него мой другъ, кои се поштено предао судбини, да ступа на непријатеља, и да подъ бедемовима развалѣне вароши саранѣнъ буде.

У подруму нисмо были сами насъ двоица. Ту се накупило јошъ више добри душа, које су се, очекивајући да приспе маѳарска инсурекија, са маѳарскимъ виномъ братимили. Врло ми е било повољнѣ слушати, како ови отечествобранители Французе секу. Учинило ми се, као да е савъ посао свршенъ, и да ми само валя ићи кући; оданде пријателю Флоку, на у креветъ.

Честито маѳарско вино! ко бы те се доста нахвалио? Никаква волшебница неможе то, што ты можешъ. Ты чинишъ да ружа цвета на снегу; и у страоти обседнуте вароши дижешъ престолъ весело! Јукъ и шклоцанѣ зубма претварашъ у попевку; глупану даешъ бистре речи, ѳакеру учтивость; одъ зеца правишъ лава! Сви мы кои смо седели при товајцу, посталисмо прави лавови, права чудовишта юнаштва. Милый нашъ царъ никадъ ни у свомъ царству нѣ овако одважне, срчане, све потируће юнаке у скупу имао, као овде у овај паръ. Срећа за Французе, што смо мы овако расположени седели у подруму, а они у предградјама.

Съ лажимъ срцемъ опоравѣни разстасмо се са празнимъ флашама и нашимъ изподземнимъ блаженствомъ. Садъ самъ текъ разумео оштроумне мисли наши најболѣи стихотвораца, да срце миръ и правый покой само подъ земљомъ налази. Ёрѣ чимъ самъ ногомъ у горный светъ корачю, сво мое веселѣ као да е неко одпирю. Ратно позорѣ, које насъ изненада, са свою страна обколи, прогута и собомъ одвуче, бацило насъ е у стаяру бригу натрагъ, одъ кое смо мислили да смо сасвимъ утекли.

Управо тада приспевша гранатирска Хилерова регемента пролазила е мимо насъ, да ону ноћ на непријатеља удари. Сапредъ, састрагъ, са свою страна трчао е и гурао се са страхомъ викомъ сильный народъ одъ свакояке боје, лика и вика, свакояко наоружанъ. Струя ратоборне те гомиле понела е и мене подалеко. Провлиняо самъ мою телесину; ерѣ сви поюрише одъ острагъ на единого мене, као да е Хилерова регемента скупа са наоружаномъ светиномъ само зато дошла, да мене води. Садъ самъ првый путь држао, да е царство пропало и а съ ѳиме. Што ћу да чинимъ? Упутили смо се ванъ вароши, то самъ опазю; а то е онамо куда ме никадъ срце вукло нѣ. Тако се води злочинацъ на смртъ као што су мене турали.

Али будући да ми е по дужности валяло остати близу свога места кодъ капије царскогъ двора, то званѣ мое

даде ми толико снаге, да се изъ налоге на страну уклонимъ, узъ зидъ едне куће што већма исправимъ и светину мимо себе пропустимъ. Помоцао се нисамъ као какавъ стубъ; тврдо самъ стао као стѣна у бурномъ океану. Заиста може се као неко чудо нашегъ века сматрати, што самъ у проуявшой шуми одъ пушака, сабала, шишана, коса, копля, кияча, и подобногъ пакленогъ оруђа безъ ране остао. Само ме е пролазеће воинство по кои путь у изпущеный трбу, око кога е морало обилзиги као око каквогъ брда, гурнуло, те ми е дисанѣ застајало. Французи бы съ места на миръ пристали да су само у полакъ овако у тескобу дошли, као я.

Кадъ бесна светина проѳе, я благодари Богу на чудесномъ ослобоѳеню; намакну саблю како валя, шмркну мало бурмута, намести мараму на врату, окрену поремѣнѣнъ шеширѣ на свое место, и исправисе поштено као што нареднику пристои. Юначно врати се на капию кодъ царскогъ двора, тврдо науманъ да у будуће предосторожнѣи будемъ.

Кадъ доѳо близу оногъ подрума где самъ единый весео часъ страшногъ овогъ дана пробавю, наиѳе на мене чезненѣ да јошъ еданпуть оставѣнѣ изворъ утѳе видимъ. Ёрѣ ларма она сасвимъ ме е изтренила, па јошъ и жеднимъ учинила. — Камо срећа да самъ чезненѣ то послушао! — Али на жалость, дужность и судбина другѣе су заповедали. Я морадо къ царскомъ двору. У време обште невољ у престолной вароши нисамъ смео момке мое оставити. Морао самъ се као човекъ и юнакъ на свомъ месту наћи. Кромъ тога дао самъ речъ, да ћу то вече доћи на часть официрима мое регементе; али самъ намислю да се после къ моме пријателю Флоку украдемъ.

То ме е у страу гонило царскомъ двору. Ту самъ прегледао јошъ еданпуть мое момке, одъ части изъ любопытства, нѣ ли ий половина поутицало? Зашто небы миролюбиви ти синовии отечества оны исты племени ты мислѣи были, кои е быо и ѳиовъ наредникъ? Ипакъ наѳоше се у реду сви до единого, мали и велики, дебели и мршави, одважни да, као шпартанци са Леонидомъ у Термопилама, за вечиту славу Беча побѣде или погину. Момци прилично су войнички изгледали, иако е кои шнайдеръ ноге сувише унутра, шустеръ сувише напољ извио, а ткачъ мршаву кичму сувише погурю; я на то нисамъ мотрио. Та свакояко су скупоцена рана за баруть, што но рекао Фалстаѳъ.

Кадъ самъ то свршио, отишао самъ на часть официрима у државной канцелари; али никако са онимъ спокойнимъ духомъ, коме самъ се теке кодъ пријатеља Флока надао.

Све официре у скупу у сали са млогимъ свећма, а нарочито добру вечеру мило е было гледати. Истина признаемъ, што су годъ ближе долазили несрећни сати поноћи, тимъ ми се мањ ело и веселило. Кадъ е пала каква столица, или лупнула врата, или кадъ се чуо бать кога капетана дошавшегъ съ поля, врло самъ се стравио. Учинило ми се, да чуемъ пуцанѣ и тресао самъ се. И при свакомъ стресаню заклиняо самъ се, да ѳупрвомъ згодомъ побећи и на сигурно место отићи. Ёрѣ уверень самъ быо, да еданъ наредникъ више или мањ, обсаду

бечку рѣшити неће. А имао самъ пуно право да себе и пре бомбардана као ранѣногъ, полумртвогъ и инвалидногъ сматрамъ.

Седосмо за трезу. Чаше почеше купати се, кашике, ножеви, вилюшке наѣше се у послу. И заиста красна та забава свакогъ е одъ насъ оживила. Виспре-но е было позоріе, сѣино обучене юнаке гледати за до-бро постављенимъ столомъ у очи предстојећегъ юриша на варошъ. Сваки е вечерао безазлено, незнајући обе-ли сутра ести или поеденъ быти. За овакову равнодуш-ность нужна е нека великодушностъ, коя насъ надъ-свомъ страотомъ судбине уздиже. Съ пунымъ чапашама поздрависмо наступанъ ноћи, и таинственный часъ будућ-ности. И я самъ, кои душомъ ни одъ кога нисамъ ма-ный, па ни чашомъ ни ножемъ и вилюшкомъ, за по са-та постао самъ сасвимъ другій човекъ. Живіо самъ само за срећу садашњости, као да за мене будућности нема, и морао самъ се својој ладнокрвности чудити.

Садъ почеше врло добро смишљене здравице. Оте-честволюбивостъ показивала се у њима у свој слави и пуноћи. Како е ужаснолюбко зула звека оружія у сту-дарану дигнуты чаша! Како ли су сви у то пристали. Како су пламтиле све очи одъ божественогъ огња, кои е у свакомъ срцу горео! Само една здравица учинила ми се врло несрећно састављна: Онима, кои ове ноћи и у слѣдую-ће дане, као бранители Беча, за престолъ и отечество поги-нули буду! — То е могло изостати. Онима, кои погину слабо е тиме послужено. Разлјути се, као да ме е грозница у-ватила. Звекa чаша учиними се као звоненъ самртни-ку; а гласови учини ми се да ми пою опело. И заиста мо-рао самъ за зло предсказаніе узети то, што су при тој несрећной здравици очи случайно сви на мене окренули.

Ипакъ овај случай донео е и нешто доброга. Раз-говоръ се повео о спреманю Француза на варошъ. Не-ки су потврђивали, да засада непријатељ ни помислити не-може да на саму варошъ юриши. Јошъ зато веле ніе и-мао довольно войске. — То намъ е мило было слу-шати.

У томъ удари деветъ сатій.

(Продужиће се.)

ЖЕНСКА ДРЖАВА.

Међу холадскимъ притяжаніама има една мала др-жава, коя е са своимъ уставомъ и своимъ оригинальнымъ обичајма врло чудновата. На острову Яви између варо-ши Батавіе и Самаранга простире се едно цѣло краљв-ство кое се Бантамъ зове. Премда зависи одъ Холанд-ске, ипакъ тай комадъ земљъ сачинява одну особену др-жаву и има независимо унутрашнѣ правителство. Та др-жава нема политичне важности, али е ипакъ богата и срећна. Томъ државомъ одъ памтывека владаю жене, и у случаевима рата туку се. Само е краљъ мушко, а оне све друге државне послове одправля лепый женскій полъ. Владателъ сасвимъ зависи одъ свогъ женскогъ совѣта, кои совѣтъ састављни е изъ три жене. Сва др-жавна и придворна већа и мања места, сва воена места и званія, заузимаю и одправляю жене. Люди се у др-жавне и правителствене послове ни најмањъ немешаю, они се занимаю са земљдѣлствомъ, трговиномъ и зана-

тима. Гарда тога владателя састављна е изъ найода-браніи жена и девојка. Исто тако и сва остала войска састои се само изъ женскогъ пола. Оне яшу конѣ и имаю на своимъ ципелама мале одъ челика мамузе. Њи-но е одъло врло лепо за очи и скровно по старинскомъ обичаю. Носе едно кратко япунце, кое обично огрну са-мо преко десногъ рамена, а лево раме и прси стое тымъ япунцетомъ непокривене. Кадъ яшу, око леве руке за-вию дизгине одъ коньске узде. Косу са своју страна уз-брдо тераю, и онда на врѣ главе вежу е, а по томъ са еднимъ златнымъ украсомъ, (на подобіе венца) обвию це-лу главу преко чела. Њино е главно оружъ кратко ош-тро копљъ, съ коимъ оне врло вѣшто окрећу; пређе но-силе су стреле и лукъ, али сада већъ носе мале пишто-ль. Са пиштольима за чудо умею добро да гађаю. У најбржемъ трку пуцаю оне съ коня изъ пиштоля и по-годе готово свагда нишанъ. Престолъ те женске држав-е наслѣдственъ е, и само мушко прворођено дете на-слѣђуе. Како такавъ краљъ ступи на престолъ, обкру-жи га една гомила најлепши девојка одъ 16. година, и онъ избере одма себи за жену ону, коя му се најболѣ допадне. Ако за три године жена њгова нерода му на-слѣдника, може онъ опетъ избрати себи другу жену, али и она прва остае у своемъ достоинству као краљица. Ако и та друга нерода му наслѣдника, онда скупи се сто избрани жена и избери измеђъ свое деце наслѣдника, ко-га одма прогласе за краля, и све иде далъ своимъ обич-нымъ редомъ. Главна варошъ ове женске државе лежи у едной најлепшой шумомъ окруженной долини остро-ва Яве.

Усредъ те вароши нма два градића. Еданъ се зо-ве Діамантнй градъ и ту владателъ стои, у својој твр-дой и леной палати. Владаете госно е врло су благе и странце предусретаю са особитомъ учтивошчу. Путници европейски, кои су тамо были, причаю, да ни у едной др-жави гдѣ мушкарци управляю, неиду државни послови тако точно и уредно као у срећной држави Бантамъ.

ПОДГРЪВЦИ.

Елефанта, змія и бесолучны укротитель на Цейлоину.

Найстраовитіе зверинѣ острова Цейлона, елѣфанти и зміе, поредъ свегъ страшногъ њвовогъ оружія, съ коима ий е природа обдарила, даю се одъ едне классе обсе-на-ра, кое волшебницама зову, припитомити. Еданъ полков-никъ, наводи више примера тога рода. „Особито ме е еданъ одъ тій людій“ тако приповеда онъ, „съ вешти-номъ и дрзновеносчу своіомъ у удивленъ поставіо. Ника-да нисамъ никога видіо, да се тако ладнокрвно са отров-номъ зміомъ *Кобра де Капелло* обходи. Онъ е притяжавао едну одъ ти ужасны животиня, кою е съ таковомъ уве-реносчу тукао и дражіо, да самъ скоро уверенъ быо, да ю е изванъ стая поставити умео, да му ни најмањій вредъ нанети неможе. Али опетъ ніе тако было, као што самъ я мисліо, ерѣ почемъ е разлјожену змію на голе свое прси метнуо, отворио іој е, на захтеванъ мое, че-люсти њне, и показао ми е совршено неповређенъ о-тровне зубе њне! Я га запыта: „Бы ли та яста змія мене усла, кадъ бы е я дируо?“ — Зацело, одговори ми онъ и поита, те е одма опетъ у ресу тури, коя іој е

за затворъ служила. „Бы ли сте се вы усудили“, запыта га я даль, „да и другу змію, кою бы у шуми нашли. тако дирате?“ „Не бы,“ одговори ми онъ. „него ме ни ништа више одъ два дана нетреба, па да и найдивльію упитомимъ. Ова е што е видите, текъ пре четрнаестъ дана уваѣна, и одъ то доба, како е моя, іоштъ ние ништа за ело добила.“ Кадъ самъ се разставлю съ нѣмъ, пружію самъ му нешто новаца, алъ е онъ то одбіо. Мой пратіоць, отмѣнъ човекъ и тамошній уроѣваць, увераваше ме, да е тай истый човекъ еданъ одъ найспособній волшебника на целомъ острову. Како му е за рукомъ испало, да онъ таково удивленя достойно уваженъ кодъ отровнаго црва тога задобіе? я нисамъ ништа о томе докучити могао, али мислимъ, да онъ за успѣхъ тай само дрзновеню своемъ благодарити има.“ —

Колико се види приповедка ова редка и чудна, толико ће слѣдуюћа іоштъ веће удивленъ узбудити. Допустимо, да намъ истый полковникъ приповеданъ свое и даль настави. „Капетанъ Л. оде съ друштомъ еднимъ у ловъ на елѣфанте. Текъ што е у шуму ступію, алъ се елѣфантъ еданъ уваже предъ нѣмъ. Онъ узме пушку свою на око и нанишани, да елѣфанта у главу згоди, али врло рано опали. Уместо дакле да га у главу згоди, уѣ му тале у вратъ. Елѣфантъ се на то помами и одма се устреми на несмотреного ловца. Тако овај скоро већ у самомъ домашаю нюшке нѣгове буде, и већ никакове надежде имао ние, да ће се одъ ужасне смрти избавити. Али у томъ истомъ магновенію претрчи уроѣваць еданъ изъ Кандіе, изговори брзо али ясно две три речи, и тимъ принуди елѣфанта, те стаде као укоченъ. Затимъ пружи према нѣму руку свою и изговори друге неке речи но сасвимъ строгимъ и врло якимъ гласомъ. После тога дѣйствованя съ рукомъ и после ти речій наеданпутъ се елѣфантъ окрену натрагъ и предаде се бегству, почемъ е страовито заурликао и сва дрѣва, коя су му на путу была, покрѣао. Читатель лако себи представити може упрепашѣнъ своію зрителя овога истолковати се немогућегъ поява. Чимъ е капетанъ Л. одъ стра изненадности свое къ себи дошао, запыта онъ, кудъ се е избавитель нѣговъ део. Казаше му, да е у чести шуме исчезнуо, у осталомъ да е и ту, да опетъ никакову награду примію не бы. И овај е непознатный држанъ за найспособніегъ и наймоћніегъ волшебника острова Цейона. То исто вече, кадъ смо изъ уста капетана Л. овај

чуданъ и изванреданъ случай саслушали, приповеди намъ Земльмѣръ Ф. овај догаѣай. Жена една изъ Кандіе, коя две милъ одъ Курнугала обитаваше, была е таковымъ чрезвычайнымъ бесиломъ обузета, да су е уобште за бесомучну држали. Шестъ яки людій едва су е савладати могли, тако е чудесно снага нѣга нарастла была. Нѣни родителѣи пошло по славногъ едногъ волшебника, за когъ су мислили, да само онъ еданъ несреѣнницу изцелити може. Я нисамъ могао безъ врло великогъ труда допуститъ добыти, да тога рода баяню, изтериваню нечастивога, присутствуемъ. Волшебникъ доѣ и донесе са собомъ само три мале гранчице одъ дрѣва. Баянъ е свое започео съ тимъ, што е све присутствующе на то опоменуо, да свакій колико игда више може на миру буде, еръ онъ другчіе никоме нестои добаръ за животь нѣговъ. Затимъ се приближи болестници и свакогъ е треѣгъ минута са краевима одъ гранчица врло слабо ошину по глави, по прсима, по рукама и по ногамъ. Кадъ е прошло по сата, заповеди людма, кои су е држали, да е пуге. Она е изгледала, да е тврдо заспа. После два сата устане, и изгледаюћи да башъ ништа о прошлome незна, оде савршено мирна и обичне свое послове опетъ предузе.“

ЗАЧИННИ.

1. Ленность лагано иде, пакъ зато е сиротина брзо стиже.
2. Априлскомъ времену и клетви карташа никадъ ние веровати.
3. Вредность е готово као и среѣа, редакъ гостъ, кои кадъ ти се наѣе, добро га чувай.
4. Ко пѣанъ што предузима, обично се трезанъ кае.
5. Редко е коя несреѣа тако велика, да у нѣой нема колко толико среѣе.
6. Заслужена несреѣа найтеже пада.
7. Несреѣу нетреба далеко тражити, она е свагда близу.
8. Лакше е сносити несреѣу него немило благодѣяніе.
9. Кадъ ко оѣе да пропадне, онда му свашта къ томе на руку иде.
10. Лакше е увреду опростити, него е заборавити.

ДОМАЊЕ И СТРАНЕ НОВОСТИ.

СРБИЈА.

Београдъ 19. Марта. По гласу званичны депеша являмо: да е у Паризу 17. о. н. у суботу миръ заключенъ. О досадашњимъ преговорима конференція незна се іошъ ништа извѣстногъ.

По гласу „Званичны Новина“ постављенъ е за временогъ ѣумрукію Топчидерскогъ Милошъ Мрцаиловићъ.

Секретаръ Суда Окр. Гургусовачкогъ Димитріе Симићъ стављенъ е у пензію по годинама службе.

С. М. У Ужциу 5. Марта. Данасъ смо овде имал едну свечаность, на кою се много народа скупило. Узрокъ е овоме збору быо, што е Началникъ Окр. Валѣвскогъ, Подполковникъ Г. Евремъ Гавриловићъ овамо дошао, да нашегъ новогъ Началника, Г. Маіора Миливојовановића у дужность окружногъ Началника уведе. Пакъ како су збогъ тога одъ стране Началничества овогъ Срезке Старешине истога окружія позвате быле да са кметовима и съ поеднымъ или два одъ села избра на обштинара при увоѣеню у дужность окружногъ Началника присутствую: тако су и сви позвани а и многи

други, кои су ради были ову свечаност видети, овде сабрали се. Око три сата дана дошао е цео сабранный народъ заедно съ Г. Комисаромъ, новимъ Началникомъ, и чиновницима у цркву, гди е новий Г. Началникъ заклетву на свое званіе положио. При овомъ полагаю заклетве премда су насъ и речи у заклетви изговорене яко побуживале; то намъ е збогъ веће разгранатости свое іошть већма у срце дирунло слово, кое е Г. Протоерей Гавриль Поповић после заклетве сабраномъ народу изговоріо. Нѣгово поученіе како о нужди и ползи властей, тако и о нужности покораваня властима, морало е свакога присутствующегъ тронути. Наипосле завршивши тиме слово свое, како смо дужни нашемъ мудрому и богоданомъ Господару и Князу Александру и нашемъ высокославномъ Правительству найтоплию благодарностъ преко Г. Подполковника Гавриловића изавити, што намъ е овако врстногъ окружногъ Началника поставіо, позвао насъ е црквеный витія да одъ Свевишнѣгъ Творца запросимо, да намъ новога Началника дуго у срећи поживи, те да и нашемъ Светломъ Князу верно служити, и насъ по воли нѣговой срећно руководити може. После одпуста изъ цркве сви смо отишли за Г. Подполковникомъ Гавриловићемъ у Началничество, гди е Онъ прочитавши декретъ, овай Г. Началнику предао, изговоривши му у кратко, како се нада, да ће повѣренѣ, кое му Свѣтлый Князь дае, оправдати, и сотимъ и веће се милости Свѣтлогъ Княза удостоити, а при томъ и препоручивши Срезскимъ Старешинама и сабраннымъ кметовима, да се свомъ Г. Началнику безусловно повиную, о коме е онъ као ревностномъ чиновнику уверенъ, да ће свагда своіой дужности саотвѣствовати. — Почемъ су затимъ свршена честитаня, Г. Началникъ нашъ дао е свима чиновницима како Полицайнимъ тако и Судейскимъ ручакъ, при комъ су здравице за Свѣтлогъ Княза съ одушевльнимъ многолѣтствіемъ праћене слѣдовале. — Како е ово окружіе пространо, и како кметови одъ цѣлогъ окружія сви нигда уударедъ нису позивани, тако самъ я садъ чуо гди разстаюћи се еданъ другомъ говоре: „у здравлю опеть да се видимо; а то ће быти ако Богъ да летось, када међу насъ нашъ Свѣтлый Князь дође.“

ТУРСКА.

У Цариграду 23. Фебруара. — Односително, спорно пытанъ о преустройству подунавски княжества, у комъ се пытаню несогласности показало на цариградскимъ конференціама, а особито односително на 3. точку, турски наставльня, коя су дата пуномоћницима турскимъ на паризкимъ конференціама и коя гласе, да Турцы на границама подунавски княжества подижу градове у коима ће быти турске войске, — говори се, да е аустрійскій интернуціонъ о смотреню те 3-ће точке предложіо високой Порти; да те градове сама княжества подигну я да свою собствену войску у нѣима држе. Но на то е одговорила висока Порта, да су та княжества область турскогъ царства, кое е области висока Порта дужна одъ страногъ напада бранити. Садъ наеданпутъ предложіи лордъ Стратфордъ Редклифъ, „да се турскій гарнизонъ и изъ Београда уклони, како бы се ова тврдиня предала Србима, да е они заузму и бране.“ Но ово предложень као и пређашнѣ нашло е на жестокой одпоръ и то, како одъ стране аустрійскогъ интернуціо-

са, тако одъ стране Султана, кои е повторително говоріо: „Таково штогодъ я нећу никадъ, — никадъ допустити. — Међутимъ, као што веле, ова стваръ іошть засаднѣе прекинута, и оставльно е, да се рѣши на конференціама паризкимъ.“

У Цариграду 27. Фебруара. — Од како е Хат-Хумаюнъ обнародованъ, догађаю се узастопце велики пожари у Цариграду. То се сматра као некій одзвѣвъ незадовольства Турака са тымъ Хат-Хумаюнѣмъ. — Сутра око подне одпутоваће ђенераль Исмаиль-паша, коме е придано име „Калафатъ“, на енглескомъ пароброду „Лондону“ у Трапезунтъ къ анатолской войсцы да замѣни Омер-пашу у команди. Съ нѣимъ се навезло и неколико стотина войвика за у Азію. — Омер-паша стигао е башъ саде изъ Трапезунта на турской парной фрегати „Сакшади.“

Едне немачке новине описую садашнѣ станѣ Добруце, као и оны узъ Дунавъ горе лежећи предѣла, врло жалостнымъ боима, и веле о томе слѣдуюће: Нужда и неволя између сеоскогъ жительствова постае одъ дана на данъ све већа. Селякъ кои непрестано мора да дае войсцы транспортна средства, ніе у станю, да свою нѣиву преоре и засея Ране пакъ у приравности нема. Селякъ е принуђенъ, да свою телегу стоку комадъ по комадъ разпродаетъ, само да не бы онъ са своіомъ породницомъ гладовати морао. Штета, коя ће одтудъ за подунавске предѣле произићи, непроцѣнима е, почемъ одсадъ ни турскій ни бугарскій земљѣлацъ веће у оноликомъ пространству и количини землю обдѣлавати. Аи жительство врло е яко овай рать покосіо. У Русчукскомъ окружію ніе се могло садъ ни 100 за войнике способны новака (рекрута) наћи, а пређе давало е то окружіе око 400 момака.

РУСИИ.

У Варшави 8. Марта. — Државный Савѣтникъ Яковльвъ поднео е за изванредне потребе сувоземне войске и флоте 100.000 пудій (еданъ пудъ важи нешто мало мањ одъ 18 ока) гвозђа правительству рускомъ на даръ. Царъ му е за тај знаменитый даръ изавіо свою благодарностъ.

У Петербургу 6. Марта. — 22. Фебруара врло се яко светъ овде узруао; свакъ се паштіо, да доспе до великогъ театра, гди ће по разнешенымъ гласовима нѣгово велич. царъ заедно са своіомъ високомъ породницомъ првый путь одъ ступаня свогъ на престоль и одъ смрти цара Николе доћи, а уедно и недавно вѣчаногъ великогъ княза Николая Николаевича и нѣгову супругу велику княгиню Александру Петровну публяки петробуржской явно представити. То е вече представлянъ Вердѣвъ комадъ „ил троваторе.“ Публика, кол е долазакъ царевъ очекивала, чимъ е царъ заедно са свимъ членовима свое высоке породице дошао, подигла се, са свои седишта, и поздравила е свога владоца, са громовитымъ „урра.“ Царъ се на то уклоніо на страну и Нѣгово царско Высочество великій князь Николай Николаевичъ остао е са своіомъ високомъ супругомъ, у средъ ложе (узвышеногъ затвореногъ мѣста у театру), тако да ій е цела публика лепо видити могла. Садъ наново заори „урра“ и музыка (оршестерь) засвира народну химну, коя се са одуше-

важными узвицями присуствующихъ лица окончала. Позорно представлень окончало се у 12 сатій ноћи, и нѣгово велич. царь удало се, почему е присутствующима за нѣговъ срдачный дочекъ пріятельскимъ поздравомъ благодарю. Оваково представлянь нововенчаны царски принцева уобщавно е одавно кодъ двора рускогъ.

— У *Варшави* 8. Марта. — Прекюче стигао е овде царско-рускій посланикъ при аустрійскомъ двору, князь Горчаковъ, и одсео е у кралѣвскомъ двору. — Супруга покойногъ наѣстника кралѣвства польскогъ, княгиня Паскѣевичъ - Ериванска одпутовала е юче у стране земль. (Стигла е веѣхъ у Берлинъ, као што примеѣвава Учред. Най-прайзише цайтунга.)

ФРАНЦУСКА.

У *Паризу* 10. Марта. — „Монитеръ“ явля, да ће се сутра, т. е. првый дань (римскогъ) воскресенія, у едань сатъ, држати свечано благодареніе у саборной цркви Нотр-Дамъ, збогъ роѣня царскогъ принца. На свршетку те свечаности даѣ архіерей свой благословъ. Министри, велика државна тѣла и сви чиновници присуствоваѣе у униформы на той церемоніи.

— 8. Марта е првый путъ стављена стража кодъ колевке Францускогъ царевиѣа. Стража ова састои се изъ гардејски драгона подь еднимъ капетаномъ, кои свое заповѣсти единствено прима одъ адмираліце Бріа, коя е гувернанта (старателька и воспитателька) царевиѣа.

— 8. Марта догодила се царскоме принцу нека мала несреѣа, коя пакъ ніе имала никаквы опасны слѣдства. Нѣгова дадила то естъ изпустила га е изъ руку на землю; дадила пала е одъ великогъ страа у несветль, и едва е после три сата дошла къ себи. Но лѣкари веле, да се принць при свемъ томъ неповольномъ догаѣаю тако добро налази, да се одъ 10. Марта неѣе никакавъ бѣлтенъ (извѣстіе) о нѣговомъ здравлю издавати. — А о принцу Жерому, царевомъ стрицу, кои е тешко болестанъ быо, изишло е слѣдуѣе лѣкарско извѣстіе: „9. Марта, у 8 сатій у ютру; данасъ е четрнаестый дань болести нѣг. цар. высоч. принца Жерома; сва е прилика и надежда, да ће се болестъ принца садъ на бољ окренути; у овомъ періоду болести, гди се ова лако и често повраѣа, зактева стаѣнь принца велику негу и найвеѣу штедню.

— „Пей“ вели, да е краль прайскій своеручнымъ писмомъ честитао цару Наполеону роѣнь царскогъ принца.

— Данасъ текъ држаѣе се еданаеста сѣдница конференція, и по томе може се унапредъ заключавати, да е она комисія, коя е одреѣена, да самъ слогъ уговора мира састави, свой задатакъ рѣшила. Као што „Журналь де Деба“ и други листови потврѣую, была е ова комисія састављена само изъ пуномоћника другога реда, съ изветкомъ Али-паше, кои е такоѣе у той комисія быо, почему нѣговъ млађій другъ на конференціама, Мехемедъ ђемил-бей, ніе довольно извештенъ за тай посао. Овде се уобщте мысли, да ће осимъ данашнѣ сѣднице само іошъ две быти нуждне, па да се миръ конечно заключи. Као што еглески листови веле, неѣе се никако потреба ни показати, да се ровъ примирія продужи. — „Журналь де Деба“ е у погрешки, што мысли, да е Прайска текъ у сѣднице одъ 29. Фебруара на конференціе позвана. ерь е овај позывъ учинѣнь іошъ у сѣднице одъ 17. Фебруара.

Београдъ 20. Марта. Ютросъ тонови съ Врачара и съ града потврдише гласъ да е у Паризу миръ заключенъ; збогъ чега е у овдашнѣой цркви држано у 10½ сатій благодареніе при комъ су како Нѣгова Свѣтлость, тако и сви страни конзули, и сви сръбски чиновници у униформы присуствовали. После цркве ишло се у конавъ Нѣговой Свѣтлости на честиванѣ. При богослуженію чиновѣествовао е и г. Митрополитъ кои е предъ благодареніемъ и трогателно слово о поводу благодаренія изговорю. (миръ е заключенъ 18. ов. м.)

У *Лондону* 10. Марта. „Кроникль“ пише: Премда е заключенъ мира близу, и премда уговоръ мира у овомъ часу може быти веѣхъ и подписанъ, зато мы ипакъ имамо подуно основа веровати, да су іошъ неке врло важне точки остављене, — и то не претресанѣ начела, кое е основъ помиренія у садашњимъ спорнымъ питанняма, него претресанѣ поединостій и споредностій, коихъ ће расправлянѣ много времена одузети, и коя могу носити у себи сѣме каквогъ неспоразумљня и раздора.“ — На то „Кроникль“ напада жестоко на оне немирне духове у Еглеской, кои отимице разносе гласове о некомъ раздору измеѣу пуномоћника, и о некой распри измеѣу миролюбивогъ цара Наполеона и родолюбивогъ лорда Палмерстона, кои на Прайзе тако яко мрзи. Но тій су гласови голе измышльотине, кое ни сами лаковѣрни Еглезни неѣе више да верую, али на жалость потврѣую се неки одъ тій гласова рѣчима лорда Палмерстона у парламенту, и рѣчима нѣковы поборника и приврженика, „Таймс“-а и „Пост“-а. — Врло е чудновато, и занимљиво, што се „Кроникль“ труди, да стране државе утиша, и да увѣрава, да ій лордъ Палмерстонъ „неѣе уести“. Овай седамдесетогодишній државникъ навикао се веѣхъ на заповеданѣ, па зато га за време конференція нису ни хтели удалити съ кормила правленія, него су му „по видимоме“ остављали све на волю. Царь ће Наполеонъ по свой прилици толико великодушанъ быти, да овомъ старомъ и нешкодљивомъ човеку неке познате слабости опрости и крозь прсте му гледа. Лордъ е Палмерстонъ на врло вѣштъ начинъ преваренъ, ерь она пытая, у којима бы „турско царство“ имало снажногъ помоћника у еглескомъ „ратолюбію“, та су пытая у ствари избрисана и изостављена изъ уговора, и упуѣена су на посебно претресанѣ. . . . Повреѣена права Турске и подунавски княжества нису была башъ причина, него единствено поводъ рату, коегъ е права цѣль была едино та, да се надмоћіе Русіе сломіе. Ова дакле турска и дунавска пытая заузеѣе садъ опетъ свое нѣима припадаѣе споредно мѣсто, и тиме е лорду Палмерстону, коме е веѣхъ прешло у страсть, да съ Русіомъ рать води, покваренъ рачунъ и за далъ свое веѣе планове.

А „Таймс“-у являю изъ Париза о важномъ pitanю садашњѣгъ времена слѣдуѣе: „Миръ е тако извѣстанъ, да светъ садъ о ничемъ другомъ више неговори, него о дану, кадъ ће се званично огласити. Мысли се, да она комисія, коя ће быти одреѣена, да рѣши споредна и маловажнѣя пытая, коихъ расправлянѣ конгресу небы приличило, неѣе башъ врло много посла имати, и да ће се може быти іошъ Марта мѣсеца по свету разтрубити, да е рать окончанъ. Неки веле, да ће то быти 15. Марта. Обявленѣ мира небы требало ни мало да се одлаже; збогъ преговора и раднѣ речене комисіе, ерь чимъ су се уговараѣе силе у главнымъ точкама споразумѣле, онда се уговоръ мира може одма подписати. — Прайски пуномоћници присуствовали су веѣхъ на двема сѣдницама конференція; они су пристойно и учтиво примљени, а и нѣово владанѣ ніе дало никаквогъ повода къ незадовольству. Нѣовъ е положай съ почетка морао на свакій начинъ быти тугальивъ и незгоданъ, но они су ступили у конференціе са пристойномъ учтивошћу, и као што

се убрава, нису правила никакву опозицію или неприлике. — Русија е при свему своје затезању, најпосле све дала, што се годъ одъ ње искало, — неутралисанъ црногъ мора, Николаевъ, подунавска княжества и разправу својој граница у Бесарабији. Миръ ће се дакле безсумњиво закључити, али да ли ће ово бити правиј трајојћи миръ или само по нужди миръ, т. е. подуже примирје, томе ће насъ време научити.

Конгресъ у Паризу држао е предпоследњи недељу две сјднице, у вторникъ и у Суботу, и свака одъ ови трајала е неколико.

Као додатокъ къ питању о подунавскимъ княжествима пишу „Журналу де Деба„ слѣдујуће: „На молбу подунавски княжества, добили су турски заступници на конференцији пуномоћја, да могу слѣдујуће захтевати: 1) да се Русија одрече свога потраживања одъ 16. милиона франака, које она захтева одъ подунавски княжества за то, што е год 1848. руска војска княжества речена заузела, ер е ово заузимањ било излишно, почемъ е већ пре тога турска војска миръ у земљи повратила; и будући да се и Турска, која е у оно време исто толико војске у Влашкој имала, свакогъ потраживања одриче, зато би било правично, да се и Русији ништа не да; 2) да Русија плати сумме, које она дугује влашкимъ спајама и селяцима за набавку ране и други за војску потреба одъ год. 1853. и 1854., и која сума износм 6—8 милиона франака.“

Како се пакъ у Молдавији сматра новопредложено преустройство подунавски княжества, о томе пишу „Конституционеру“ изъ Јаша слѣдујуће!:

„Резултатъ цариградски конференција у смотрену подунавски княжества јако е ожалостио нашу земљу, и учинио е дубоко упечатленъ. Кадъ су боярима дошли изъ Цариграда тѣхъ црни гласови, они су одма сутраданъ избрали изъ своје средине осамъ лица, и наложили су имъ, да упитаю княза Ђяку, како ствари управо стоје. Князь е овај коракъ одобрио и изјаснио се: кадъ му народъ подноси протестацію, да ће онъ исту припослати и саобштити саюзнимъ силама. У исто време буде избранъ и еданъ одборъ, кои ће имати ићи у Паризъ, да тамо на конференцији заступа права своје земљи и да протестира противъ турски предлога. Истогъ дана буде народна протестація подписана одъ целогъ свештенства, бояра и своју редова житељства главне вароши и саобштено свима конзулима у Јашу. Депутирци быау већ спремни да пођу у Паризъ, кадъ наеданцутъ добје князь одъ Султана еданъ ферманъ, којимъ се князь позива и опомињъ, да свакомъ покрету и демонстрацији противъ желя портины на путъ стане.“ — Овај ферманъ Султановъ поразіо е савъ светъ.“ А и питањ о разправи граница молдавски произвело е у земљи велико узбуђењ, које е дало повода едной петицији (прошенију) на високу Порту, у којој е главна точка слѣдујућа: Ако се прва точка аустријски предлога, које е Русија примила, оствари, онда ће Русија ону частъ Бесарабије морати уступити, које се одъ Хотина дужъ тамошњи планина до езера Сазика протеже. Мы узимамо себи слободу, примѣтити противъ овога то, да су наведене планине у ствари само незнатни брежуљца, кои се све већма и већма спуштаю, докъ се најпосле на југу непретворе у грдну баровити и блатну пустару безъ икаквы природни граница безъ

градава и безъ икакве одбранителне линіе или точке. Такова граница, коју би тешко и каква велика војничка сила могла успѣшно бранити, давала би едной слабой и малой држави, као што е молдавска, само привидну и сумнителну заштиту, и небы была згодна ни за подизањ и устроєњ ђумручке линіе. Но изузимајући ове основе, коихъ пуноважностъ и истинитостъ нико у сумню довести неможе, упућуе насъ еданъ јошъ много важниј основъ на повраћењ наши стары граница до Днѣстра, која едина доиста разумна, природна и политична граница, која би све интересе помирила а и правди сасвимъ сходна была. Као што е познато, одцепљена е Бесарабија, која е саставна частъ Молдавије, букурештскимъ трактатомъ одъ год. 1812. насилно, и присѣдинѣна е съ рускимъ царствомъ. Уговоромъ одъ год. 1812. између Султана Селима II. и Богдана, княза Молдавскогъ, обвезала се Порта, да ће неприкосновеностъ молдавски граница, повластице и права њѣны жителя и унутрашню независимостъ њѣну одржавати, почитовати, и заштићавати.“ — Најпосле се у име правде, правичности и безбѣдности земљи моли за такову границу, која би се лако бранити могла, и која се назначава и самымъ ѣзыкомъ и народношћу и т. д.; а такова би граница могла бити само днѣстерска линія, стара граница ове земљи.

Еданъ дописъ изъ Париза одъ 7. Марта изражава се овако о поступану лорда Палмерстона према Прајској и према њѣномъ позывану на конференцију:

„Шта ћемо садъ рећи, кадъ лордъ Палмерстонъ позыванъ Прајске на саучастіе у паризкимъ конференцији сматра као стваръ безъ икаквогъ значења, које онъ чини очевидно само зато, да ласка заблудившемъ народномъ чувству Енглеза, и да предупреди жестока нападања њѣговы непријатеља у Парламенту? — Мы смо тврдо увѣрени, да ће први документи, кои ће се обнародовати, ова Палмерстонова изражена оборити; но мы не треба ни да чекамо обнародовањ ови документа, па да ипакъ опровргнемо ово заеданъ енглескогъ министра. Засадъ ћемо навести само то, да е башъ единствено одъ саме Прајске зависило, да она јошъ одавно — и то безусловно — на конференцији учествуе. Али Прајска није хтела ни најманѣиј коракъ учинити, и ту њѣну слѣдственостъ признавѣду јој и њѣни противници; а исто се тамо и дѣломъ показало, да е Прајска сасвимъ безбрижно и спокойно слушати могла ону безумну вику и претњу, да ће Прајска бити избрисана изъ реда велики сила.“ Наше истинолюбје принуђава насъ до душе, да признамо, да су доиста нека питања и безъ саучастія Прајске рѣшена; али да е се хтело ићи на то, да се миръ безъ участія Прајске закључи и да се Прајска понизи, онда би се могле конференције као окончане разгласити, и Прајска текъ после да буде позвана, да уговоръ мира само просто подпише. И најновије време показуе намъ такавъ еданъ примѣръ, и то башъ у Француској, која год. 1841. у питању о дарданелима и боспору није учествовала, кои е предметъ безъ њѣ коначно рѣшенъ быо, и коју су само просто позвали, да протоколъ подпише. — Мы поуздано знамо, да ће већ прве рѣчи протокола, којимъ се Прајска на конференцији позыва, оборити горњ изјасненъ Палмерстоново. Да би се пакъ послѣднѣи догађај у парламенту разјаснио, нужно е бацити погледъ и на слѣдујуће околности: Енглеска е была

едина сила, која се противила саучастио Прајске на кон-
 •ференцијама; Енглеска то ест држи, да е нарочито Прајс-
 ска томе крива, што се не упустила Аустрија у ратъ съ
 Русіомъ, и по томе што овај ратъ не постао обштій.
 Но већ у самой природи човека лежи то, да га већма
 тишти, кадъ се превари у свомъ негдашњемъ саюзнику.
 него кадъ се превари у надежди кодъ сасвимъ
 страны. У почетку источне размирице мислила е Енгле-
 ска, да ће она и Прајску за собомъ и у свое интересе
 повући; но кадъ обратимо пажню наши читателя на то,
 како е Прајска посланика свога при лондонскомъ кабинету,
 кавалѣра Бунзена изъ Лондона натрагъ позвала, он-
 да мы оставламо читателѣма нашимъ, да они сами пре-
 суде, да ли е Енглеска имала основа къ таквоме нада-
 ню и очекиваню. Соразмѣрно много манѣ непријатељско
 расположенѣ Француске према Прајској долази одъ ча-
 сти одтуда, што е прајскій посланикъ у Паризу грофъ
 Хаѣфелдъ јоштъ унапредъ Францускомъ двору изјавио,
 да се нема Богъ зна чему одъ Прајске надати. Грофъ
 Хаѣфелдъ не ту до душе такову важну, и свету у очи
 падајућу ролу играо, као и пр: какавъ Францускій или
 енглескій посланикъ у Цариграду; али дѣла сведоче, да
 се онъ врло смотрено и по дипломатској тактики
 владао.“

Мы ћемо додати овомъ писму јоштъ неколико при-
 мѣчанія. Разуме се по себи — мы то повторавамо — да
 е Прајска при свему противљиво и вики Палмерстона
 позвана да учествуе на конференцијама мира; међутимъ
 то јасно сведоче и рѣчи цара Наполеона, које е онъ из-
 устїо пуномоћницима. Еръ царъ не имъ говорио о „из-
 вѣстномъ већъ миру“, него само о томъ, да се текъ „от-
 вара изгледъ за трајоће помиренѣ“. — Да се неупуш-
 тамо у далѣ и дубљ значењ овы речій, мы ћемо за-
 садъ напоменути само то, да се изъ исты јасно увиђа да
 ће Прајска имати учествовати башъ и у самомъ дѣлу
 мира. — Но „Таймсъ“ е нешто раздраженъ и на саму

Француску збогъ тога, што ова тако сувнише за миромъ
 чезне, и вели:

„Велики успѣси Француске постигнуги су единствен-
 но некористолобивомъ помоћу Енглеске, која свакадъ
 већма има у виду саму стваръ, а на спољашню сјайность
 толїко много и негледа. Мы дакле имамо подеднака пра-
 ва са онима, съ којима смо се у дружтву борили, и съ
 којима смо успѣли, да е нашъ обштій противникъ дошао
 у престолну варошь Француске, и што свой губитакъ
 признати мора. Маваръ мы засада немали право, одба-
 цити она условія мира, која се нашемъ саюзнику (цару
 Наполеону) довольна чине, мы смо ипакъ тогъ мишленя,
 да ће Француско-енглескій саюзъ у толико тврђїи и по-
 стоянїи быти, што се годъ већма испуне дѣли и намѣре,
 које су овај саюзъ произвеле, и збогъ кой су то-
 лике жертве учинїе.“

Изъ овога се јасно види, да и самъ „Таймсъ“ држи
 разкиданѣ овогъ саюза за могућно. Ово ће временомъ
 и быти, премда може быти у позднїе време.

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕПЕШЕ.

У Паризу 18. Марта. — Јуче е држана една сѣдница
 конференција. — „Мониторъ“ опровргава еданъ чланакъ
 „Таймс“-а о станю кримске Француске войске, и вели да
 она истина има доста болестника, али нетрпи у ничему
 оскудностъ. — Престала су излазити извѣстїа и о станю
 здравља царице и принца Жерома. — Овде се држи, да
 намъ е миръ сасвимъ близу.

— У Паризу 11. Марта. — Данашнїи „Мониторъ“ са-
 обштава намъ државнїи актъ, односително на роѣнѣ
 царскога принца.

Течай новаца: Дукати, 4. Фор. 44 кр. за банке.

Цванцигери: 103%.

Подписаный са супругомъ своіомъ
 Милкомъ, оплакуе смртъ свое о-
 смогодишнїи жѣри Милеве, која
 се после осмодневногъ болована
 у недељу 11. о. м., на велику на-
 шу жалость, у вѣчность пресе-
 лила.

ГАВ. ПЕРИШИЊЪ

Столоначалн. Попеч. Внут. Дѣла

ОГЛАСИ.

Стецышта се отвараю:

1. При Суду Окр. Краинскогъ, надъ
 целимъ покретнымъ и непокретнымъ
 иманїемъ поч. Јована Матића изъ Не-
 готина, до 4. Априла.

2. При Суду Окр. Пожаревачкогъ,
 надъ целимъ покретнымъ и непокрет-
 нымъ иманїемъ поч. Јована Ненадови-
 ћа изъ Вел. Градишта, до 6. Априла.

Продаваће се на јавној лицитацији:

1. Сва непокретна добра презаду
 женогъ Петра Јовановића быв. кмета

Вишњицкогъ у окр. београдскомъ 26.
 27. и 28. Марта у Вишњици.

2. Непокретна добра Симе и Сте-
 вана браће Томића изъ Вел. Села, Ср.
 Подунавскогъ окр. београдскогъ 22.
 23. и 24. Марта, у В. Селу.

3. Кућа съ плацемъ Николе Став-
 ровића, Дубараѣе, у сокаку на Тера-
 зиї къ великой пивари водењемъ, 22
 23. и 24. Марта, у Београду.

Јавномъ лицитациомъ даваће се подъ
 аренду 5 дућана подъ правитель. ку-
 љомъ, која е пре была браће Ав. Пе-
 тронїевића, 19. 20. и 21. Марта у Беог.

Сава синъ и наслѣдникъ Вуе Аксе-
 тїевића изъ села Бруснице у окр. Руд-
 ничкомъ, проглашенъ е за распикућу

У Антулиној кући у пиварскомъ
 сокаку, и то на горнїмъ спрату, има за
 издаванѣ подъ кирио о ђурђевудну 2
 квартира, састоећа се еданъ изъ чети-
 ри собе, 1 куйне са шпархертомъ,
 шпайзомъ, особеногъ одѣленія у по-
 друму. едне штале за конѣ и едне шу-

пе за кола, — другїи пакъ изъ три со-
 бе, едне куйне са шпархертомъ и ед-
 ногъ особеногъ одѣленія у подруму,
 — тко жели исто узети нека изволи
 прїавити се прїтажателю у истой
 кући. —

Подписаный продае изъ
 слободне руке свою ку-
 љу у пиварскомъ сокаку
 према илици, средствомъ
 јавне лицитације, и то 20.
 21. и 22. Марта.

Кои бы имао волю исту
 кућу купити, нека се из-
 воли у поменуте дане на
 лицитацији наћи.

Светозаръ П. Ненадовићъ

Началникъ Ср. Колубарск.